

3. søndag efter påske

Kappel kirke kl. 9.30 med nadver og i Græshave kirke kl. 11.00 med konfirmation

Salmer

747 Lysets engel går med glans

540 En liden stund

29 Spænd over os dit himmelsejl

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.« Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«

[Johannesevangeliet 16,16-22](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

En varm julidag for 27 år siden kørte min kone og jeg ind til Roskilde sygehus, Agnete skulle føde, vandet var gået, og vi kom ind på fødegangen.

Det var hedebløge, alle vinduer stod åbne, og en fødsel var i gang. Jeg blev nærmest skrækslagen, for en kvinde råbte højt i smerte under fødslen. Jeg anede ikke, at en fødsel var så slem. Jeg troede, de havde indrettet torturkammer på sygehuset.

Så blev det "vores" tur, hvis jeg må bruge det udtryk, og der blev også født med smerte, en lang førstegangsfødsel der tog tid og gjorde ondt.

Men der kom et dejligt menneske ud af det, og på den måde kan man sige, at smerte blev til glæde.

Det er også det billede Jesus giver os i dag.

En kvindes smerte ved at føde et barn erstattes af glæde, når barnet er kommet til verden.

Sorg skal blive til glæde.

Det gælder også med Jesus selv.

”I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde”.

Disciplene får at vide, at selvom de græder og klager over, at Jesus snart ikke mere skal være i blandt dem, så skal verden alligevel glæde sig.

Det kristne budskab er vel det mest modsætningsfyldte, der findes. Det udvikler sig mellem de største kontraster.

Med Jesu korsfæstelse og død kan det ikke blive værre. Det er nederlag. Katastrofe. Alt er tabt. Det er bunden, kælderen, den store afgrund.

Men det afløses af opstandelsen påskesøndag.

Og så her i dagene efter påske, hvor Jesus i 40 dage atter er sammen med sine disciple, men alligevel hele tiden siger, at det er ingen permanent situation, de skal ikke regne med ham som en slyngkammerat ret meget mere.

En kort tid ser I mig og så en kort tid ser I mig ikke mere.

Hvad er meningen med det?

En del af meningen er, at vi skal leve med savnet og fraværet. Men at der også kommer glæde og opbyggelse ud af fraværet.

Vi kender det, hvis vi har haft et familiemedlem, som har været syg i lang tid. Ofte kan disse sygdomsforløb være langvarige og meget belastende for familien. Tit er det gennem lang tid ind og ud af sygehuset, og forskellige sygehuse, på Falster, Sjælland og i København. Og behandlingerne kan skifte mellem håb og fortvivlelse, det tager hårdt på både den syge og familien. Uvisheden er nogle gange værre end håbet.

Og selvom det er hårdt at miste en mor eller far, en ægtefælle eller en nær ven, så kan det alligevel nogle gange også være en befrielse, når døden kommer og livet er slut, og livet så

kan begynde på ny, ikke som det samme, for intet er mere som før, når man har mistet, men alligevel komme videre i livet, leve med sorgen og døden og fraværet - og så langsomt begynde at vågne op til nyt liv, og mærke at livet stadig kan leves og vokser og gror og slår nye skud.

Og det er det vi kan lære.

At livet ikke leves på en lige vej, men at vejen har mange sving og bakker og korsveje, hvor vi må gå den vej, vi tror fører os bedst på vej, men hvor vi aldrig helt kan vide, hvad det rigtige er.

Og når vi undervejs mister og taber og overvældes af sorg, så hører det også til den vej, vi skal gå.

Et gammelt ordsprog siger, at der aldrig er noget så galt, så det ikke er godt for noget. Det udtryk har jeg aldrig brudt mig om, for det reducerer livet til en nulsum, til det samme. Det er ikke det, som Jesus siger til os i dag.

I dag har vi en tendens, synes jeg, til at klynge os til status quo, at holde fast i hvad vi har, og nære stor frygt for forandring. Det gør jeg også selv. Jeg kan ikke lide at skulle have nyt tøj, nye sko, ny bil, for vi ved, hvad vi har, og det har jo tjent os godt.

Men måske skal vi være mere dristige.

At leve livet er også at miste det. Eller miste noget af det. Det gør vi hele tiden, hvert år mister vi muligheder, som vi havde før.

Også vores eget, vort liv, skal vi miste, til sidst.

Det er en del af tilværelsen.

Det lærte vi også af Jesus, men også, at livet genopstår, at livet bliver ved, at der altid er mere, at vi aldrig kan sige: nu er det slut.

Det fortsætter, på den ene eller anden måde.

"I skal græde og klage, men verden skal glæde sig".

Sådan siger Jesus til disciplene. De skal miste Jesus, ham som de havde været sammen med oppe fra Galilæa og fulgt og ledsaget, men som nu forbereder sin bortgang.

En tysk filosof, Nietzsche, fordømte kristendommen og kaldte den en taber-religion. En religion for tabere. For alle de svage og dem med skyldfølelse, børn og kvinder, alle dem med dårlig samvittighed, alle dem som hellere vil tabe end sejre, hellere vige end stå fast, hellere græde end kæmpe, hellere vende den anden kind til end at anholde en uretfærdighed.

Derfor er der også mange unge mennesker, som synes vikingerne var gode og skrappe folk, rigtige mænd og kvinder, ikke blødsødne som de kristne. Og måske får en tatovering og synes bedre om Asa og Thor og Odin.

Men kristendommen er ingen taberreligion, men en offerreligion. Jesus leverer ofret. Han dør for os og lider for os. "Korsets død i vores sted".

Det kan ikke være stærkere, mere modigt, mere spændingsfyldt, og til sidst: mere sejrrigt. Derfor er Jesus sandheden, vejen og livet.

Det giver smerte og gråd, men først og fremmest en kolossal sikkerhed og tro og et fundament at stå på.

Kristendommen er en ingen taberreligion, men en offerreligion. Jesus leverer ofret. Han dør for os og lider for os. Det giver glæde, når vi forstår, at offeret gjorde os til det, vi er i dag.

Offeret bærer vi med os hver dag også her i 2021 og her på Lolland:

- Når vi ikke hævner os på andre, men tilgiver.
- Når vi begynder med tro før mistro.
- Når vi lader det gode få sin første chance.
- Når vi smiler også til den, vi ikke kender.

Det lærte vi, det gav Jesus os med offeret, så derfor er der mening i, at han siger:

"I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde."

AMEN